

סוג עניין: 202 סדר דין: רגיל

בעניין : 1. עזבון המנוח _____ חמאיל ז"ל

באמצעות יורשיו החוקיים, התובעים 11-2

2. _____ חמאיל,

3. _____

4. _____

5. _____

6. _____

7. _____

8. _____

9. _____

התובעים 3-9 באמצעות סבם ואפוטרופסם התובע מס' 10

10. _____ חמאיל, ת.ז.

11. _____ חמאיל, ת.ז.

ע"י ב"כ עו"ד מיכל פינצ'וק (מ.ר. 21600)
ו/או אליהו אברם (מ.ר. 11851)
ו/או הישאם שבאיטה (מ.ר. 17362)
מהמוקד להגנת הפרט
מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובעים

- נ ג ד -

1. _____ פרטוק,

2. _____ מצרי,

3. מדינת ישראל - משטרת ישראל

באמצעות פרקליטת מחוז ירושלים
רח' עוזי חסון 4
ירושלים 94152
טל': 02-6208122; פקס: 02-6252457

הנתבעים

מהות התביעה: נזיקין, תביעת תלויים

כתב תביעה

1. התובע מס' 1 הינו עזבון המנוח _____ חמאיל ז"ל (להלן: "המנוח"), אשר נהרג ביום 8.11.94, בשוגג, מאש הנתבע מס' 1, כפי שיתואר להלן.

העזבון תובע באמצעות יורשיו של המנוח כדלקמן:

- א. התובעת מס' 2, ילידת שנת 1962, אלמנת המנוח.
- ב. התובע מס' 3, קטין, יליד שנת 1982, בן המנוח.
- ג. התובעת מס' 4, קטינה, ילידת שנת 1983, בת המנוח.
- ד. התובעת מס' 5, קטינה, ילידת שנת 1984, בת המנוח.
- ה. התובע מס' 6, קטין, יליד שנת 1987, בן המנוח.
- ו. התובע מס' 7, קטין, יליד שנת 1989, בן המנוח.
- ז. התובעת מס' 8, קטינה, ילידת שנת 1991, בת המנוח.

ח. התובע מס' 9, קטין, יליד שנת 1993, בן המנוח.

ט. התובע מס' 10, יליד 1930, אבי המנוח.

י. התובעת מס' 11, ילידת 1932, אם המנוח.

מצ"ב צו ירושה המסומן נספח א' והמהווה חלק בלתי נפרד מכתב תביעה זה.

2. התובעת מס' 2 הינה אלמנתו של המנוח, עקרת בית אשר נתמכה ע"י המנוח וצפויה היתה להמשיך ולהיתמך על ידו עד שארית ימיה. התובעת מס' 2 חובעת בתביעה זו כתלוייה.

3. התובעים 3-9, הינם ילדיו הקטינים של המנוח אשר נתמכו על ידו וצפויים היו להמשיך ולהיתמך על ידו עד הגיעם לגיל 21 לפחות. התובעים 3-9 חובעים בתביעה זו כתלויים.

4. התובעים 10-11 הינם הוריו של המנוח. המנוח, אשתו ושבעת ילדיהם, גרו בבית הורי המנוח וניהלו משק בית משותף. בשל מצבו הבריאותי חדל אבי המנוח מלעבוד עוד בשנת 1988 והוא ואשתו, התובעת מס' 11, נתמכו ע"י בנם, וצפויים היו להמשיך להיתמך על ידו עד שארית חייהם. התובעים 10-11 חובעים בתביעה זו כתלויים.

5. א. הנתבע מס' 1 שירת כשוטר מג"ב במועדים הרלבנטיים לתביעה והוא אשר ירה במנוח והרגו.

ב. הנתבע מס' 2 שרת כמ"מ פלוגת מג"ב במועדים הרלבנטיים לתביעה והוא אשר הורה לנתבע מס' 1 לירות את היריה שפגעה במנוח והרגה אותו.

ג. הנתבעת מס' 3, מדינת ישראל, היתה בכל הזמנים הרלבנטיים לתביעה האחראית על פעולות שוטרי מג"ב בשטחים ובין היתר, פעולות הנתבעים 1 ו-2.

6. א. בתאריך 8.11.94, בשעה 12:30 לערך, שהה המנוח סמוך להצטלבות רחוב אל מסאיף עם רחוב סינמא ג'מיל (המוכר גם כרחוב בית החולים) שברמאללה. צומת שני הרחובות נמצא במרחק של כ-50 מטר מכיכר השעון.

המנוח, אשר היה בדרכו חזרה לכפר ג'בע, שם התגורר עם בני משפחתו, התובעים 2-11, ביקש לערוך קניות ברמאללה, טרם שובו לכפר.

בעודו חוצה את הצומת, במעבר מחנות אחת למשניה, נורה המנוח ונפגע במפשעת רגל ימין.
המנוח התמוטט ונפל במקום בו עמד.

ב. ממקום האירוע הובהל התובע ע"י עוברי אורח לבית החולים הממשלתי שברמאללה, שם, לאחר נסיונות החיאה במשך כ-30 דקות, נקבע מותו.

מצ"ב הודעת פטירה, המסומנת נספח ב' והמהווה חלק בלתי נפרד מכתב תביעה זה.

7. בדיעבד התברר, בעקבות חקירת האירוע, כי התובע נהרג מיריית הנתבע מס' 1, אשר כוונה לעבר אדם אחר באזור כיכר השעון.

8. התובעים יטענו כי אין הם יודעים ואין ביכולתם לדעת מה היו הנסיבות אשר גרמו למותו של המנוח וכי מותו של המנוח נגרם ע"י ירי מנשק שלנתבעים היתה שליטה מלאה לגביו וכי מותו של המנוח מתיישב יותר עם המסקנה כי הנתבעים לא נקטו בזהירות סבירה מאשר עם המסקנה ההפוכה. על כן, על הנתבעים נטל הראיה להוכיח כי לא היתה במותו של המנוח כל התרשלות שיחובו בגינה.

9. בנוסף יטענו התובעים כי המנוח נהרג ע"י דבר מסוכן אשר היה בבעלות ו/או בשליטת הנתבעים ועל כן על הנתבעים הראיה שלא היתה לגבי הדבר המסוכן התרשלות שיחובו בגינה.

10. בנוסף, ומבלי לגרוע מטענתם בדבר נטל הראיה, יטענו התובעים כי הריגת המנוח אירעה בשל רשלנותם של הנתבע 1, שירה במנוח, ושל הנתבע 2, אשר הורה על ביצוע הירי, אשר התבטאו במעשים ו/או במחדלים הבאים:

א. הורה לירות ו/או ירה בנסיבות שאינן מצדיקות זאת, מבלי לוודא את יעד היריה ו/או בצורה בלתי מבוקרת.

ב. הורה לירות ו/או ירה באיזור מסחרי הומה אנשים תוך סיכון חיי אדם.

ג. הורה לירות ו/או ירה כאשר לא נשקפה לו ולחבריו סכנה ממשית, ללא הצדקה מספקת לביצוע הירי.

ד. הורה לירות ו/או ירה מבלי לוודא שעוברי אורח תמימים ובכללם התובע לא ייפגעו ממנו.

ה. הורה לירות ו/או ירה ללא אזהרה מוקדמת כנדרש בנסיבות אלו ע"פ הוראות הפתיחה באש של צה"ל.

ו. הורה לירות ו/או ירה לעבר המנוח מטווח קרוב, בניגוד להוראות הפתיחה באש, ובכך גרם למותו.

ז. לא עשו כל שנאפשרותם ו/או ביכולתם של שוטרים סבירים לעשות בכדי למנוע את אירוע הירי והריגת המנוח.

ח. לא פעלו כפי שמפקד ו/או שוטר סביר היו פועלים בנסיבות העניין.

ט. נהגו בניגוד להוראות הפיקוד העליון ו/או בניגוד לפקודות המטה הארצי ו/או בניגוד לפקודות הקבע של המשטרה ו/או של משמר הגבול ו/או בניגוד להוראות פיקודיות ו/או מרחביות של צה"ל ו/או בניגוד להוראות הפתיחה באש ו/או בניגוד להוראות שניתנו להם על פי דין.

י. לא הושיטו עזרה כלשהי למנוח לאחר פציעתו ולא הזעיקו עזרה רפואית למנוח.

11. כן יטענו התובעים כי הנתבעים 1 ו-2 הפרו חובות חקוקות אשר נועדו עפ"י טבען ומהותן להגן על המנוח והפרה זו גרמה לנזק מהסוג שאליו מתכוון החיקוק.

הנתבעים הפרו את החובות החקוקות הבאות:

א. סעיפים 1, 2, 4 ו-11 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, האוסרים על פגיעה בחייו של האדם והמחייבים את כל רשויות השלטון לכבד את קדושת חייו ולהגן עליהם.

ב. סעיף 13 מהתוספת השנייה לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971, האוסר על שוטר הפעלה של כלי יריה שלא במידת הזהירות הנדרשת או בניגוד לפקודת משטרת ישראל.

ג. סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, האוסר גרימת מוות ברשלנות.

12. הנתבעת מס' 3 אחראית באחריות שילוחית לרשלנות הנתבעים 1 ו-2 ולהפרת החובות החקוקות על ידם בהיותם שלוחיה ו/או הפועלים מטעמה.

13. התובעים יוסיפו ויטענו כי הנתבעת מס' 3 אחראית להריגת המנוח ולנזקיהם, אחריות ישירה, עקב רשלנותה, המתבטאת במעשים ו/או במחדלים כדלקמן:

א. אף שידעה ו/או היתה צריכה לדעת כי בנקודה בה נהרג המנוח נהרגה בעבר אישה חפה מפשע, כתוצאה מירי לא מדויק, לא שלחה את שוטרי הפלוגה בכלל ואת הנתבעים 1 ו-2 בפרט לאימון לשם תירגול ושיפור דיוק פגיעותיהם.

ב. אף שידעה ו/או היתה צריכה לדעת כי בנקודה בה נהרג המנוח נהרגה בעבר אישה חפה מפשע כתוצאה מירי לא מדויק, לא מנעה משוטרי הפלוגה לה השתייכו הנתבעים בכלל ומהנתבעים 1 ו-2 בפרט, לירות בנשק קטלני באותו אזור הומה אדם.

ג. הפנתה לטיפול באירוע כוח בלתי מיומן ו/או שאינו בעל תפקיד פיקודי מתאים.

- ד. לא פיקחה ו/או לא פיקחה כראוי על מעשיהם ו/או מחדליהם של שוטרי מג"ב בשטחים המוחזקים בכלל ובאזור הריגת המנוח בפרט.
- ה. לא דאגה להדריך כראוי את השוטרים ולהגדיר להם את דבר חובתם בקיום הסדר הציבורי, שלום הציבור ובטחוננו ושמירת חיי אדם.
- ו. לא דאגה להבהיר לשוטרים את הוראות הפתיחה באש המתייחסות לנסיבות פתיחה בירי באש חיה ו/או בכדורי גומי, לתוואי וכיוון הירי.
- ז. לא פעלה כפי שרשות אחראית, זהירה ונבונה, היתה פועלת ועושה בנסיבות המקום והעניין, כדי למנוע קרות הפגיעה במנוח.
- ח. פעלה ברשלנות בכך שהתירה לשוטרים שביצעו את הירי לירות שלא כדין.
- ט. לא מילאה את חובותיה ויעודיה על-פי הדין לדאוג לבטחון תושבי השטחים המוחזקים והמנוח בפרט, על-פי תקנות 43 ו-46 לתקנות המצורפות לאמנת האג בדבר דיניה ומנהגיה של המלחמה ביבשה (1907).
14. המנוח, בן 33 במותו, עבד, עובר למותו, כמנהל עבודות בנייה ושיפוצים, והשתכר כ-3,500 ש"ח לחודש (נכון למועד מותו). אלמלא מותו צפוי היה להגדיל ולהשביח את הכנסתו.
15. עובר למותו היה המנוח בריא בגופו ובנפשו ולולא הריגתו היה ממשיך לעבוד לפחות עד הגיעו לגיל 65, היינו תקופה של כ-32 שנים נוספות.
16. המנוח פרנס את משפחתו המורחבת והכנסתו איפשרה לתובעים 2-11 לנהל רמת חיים נאותה.
- המנוח אף תמך במשפחתו המורחבת על ידי תחזוקת ביתם המשותף, חינוך ילדיו, עריכת קניות, וכיוצא באלה שירותים שבעל משפחה מסור מעניק לילדיו, לאשתו ולהוריו.
17. המנוח העביר את מלוא הכנסותיו לצורכי בני משפחתו המורחבת ולצרכי משק הבית.
- לולא מותו היה המנוח ממשיך ותומך במשפחתו ומשתמש לצורך כך בכל הכנסותיו עד צאתו לגמלאות.
18. מספר חודשים לאחר מות המנוח, החלה אלמנתו לקבל קצבה חודשית בשווי 400 ש"ח לחודש מהרשות הפלסטינית. קיצבה זו ותנובת דונם האדמה שבבעלות המשפחה הינם מקור המחיה היחיד של התובעים 2-11 והללו נאלצים מדי פעם לקבץ נדבות למחייתם.
19. התובעים יטענו כי על הנתבעים, ביחד ולחוד, לפצותם כדלקמן:

1. תביעת העזבון :

- א. בגין הוצאות קבורה, הלוויה, מצבה, נסיעות וארוחות אבלות 15,000 ש"ח
- ב. נזק לא ממוני לרבות בגין קיצור תוחלת חיי המנוח, כאב, סבל וייסורים 200,000 ש"ח

2. תביעת התלויים :

נזק מיוחד :

- א. הפסד תמיכה בעבר 200,000 ש"ח
- ב. אובדן שירותי בן זוג, אב ובן בעבר 22,500 ש"ח

נזק כללי :

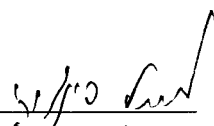
- א. הפסד תמיכה בעתיד
- ב. אובדן שירותי בעל, אב ובן בעתיד

20. כל הטענות בכתב תביעה זה נטענות באופן חילופי או משלים, הכל לפי העניין והקשרם של הדברים.

21. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה.

22. אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעים לדין ולחייבם לשלם ביחד ולחוד את מלוא נזקיהם של התובעים כתוצאה מהריגת המנוח, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית, מיום הגשת התביעה ועד לתשלום בפועל ובצירוף הוצאות משפט.

ירושלים, היום 14 בחודש אוקטובר, שנת 1998.

מיכל פינצ'וק, עו"ד
ב"כ התובעים

לוט: נספחים א'-ב'

(ת.ש. 6922, מ"מ 21177)